

[**מרגש:** הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש]

74. רק ד' לבדו!

ראש חודש מר חשון תשע"ח

"מה יהיה?" בשלב מסוים תפקיד הסוהרת החל להעיק עלי. רציתי לראות כבר את העניינים מתקדמים, התפללתי שהצדק יצא לאור ושהחיים יחזרו למסלולם הרגיל.

החקירות האינטנסיביות פסקו כבר מערב יום כיפור. פה ושם נקראנו שוב אל מרחב מוריה, אבל בגדול החוקרים הורידו הילוך. "זה ברור!" מחיתי, מודעת עד כאב לעובדות, "הם בעצמם יודעים עם מי הצדק, אפשר היה לראות בעיניים את היחס המשתנה שלהם. את השלב בו הפנימו את העובדה שאינם מתמודדים עם עוולה שלך אלא עם עוולה @לפיך. נו, עד מתי תישאר תקוע במעצר בית?"

"קודם כל אני לא תקוע", חיך בעלי והצביע על הספר שנח לצידו. "אי אפשר להיות 'תקוע' כשהגמרא הקדושה איתי במעצר, אסור להתלונן כשאני זוכה לשעות לימוד שלא עמדו לרשותי כמעט מאז שנות לימודי בישיבה..."

"טוב, אבל עד מתי?" למרות החיוך שלו, חשתי באי שקט. די, די, עד מתי יישאר סגור בין ארבעה קירות? עד מתי הוא יאלץ להתפלל ביחידות? עד מתי ימשיכו אנשים להתייחס אליו כאל חציו זכאי חציו חייב? מתי הצדק כבר ייצא לאור, ואם לא לגמרי ייצא לאור, לפחות בעלי יראה את אור השמש ויורשה לצאת ולבוא בין אנשים?

"הקדוש ברוך הוא עושה את הכי טוב עבורנו", אמר בעלי בשקט. הוא צדק. אבל אני הייתי תלמידה חדשה במסלול הרצה, כושלת ומתרוטמת מתנשמת ומתנשפת, מנסה לפתח כושר.

שבועות ארוכים לאחר שעם ישראל סיים לחתום את הברכה במילים 'המלך המשפט' התחלתי אני לחוש את העובדה הזאת בכל רמ"ח איברי ושס"ה גידי. מה יהיה? סימן שאלה ענק ריחף באוויר, העניינים מעורפלים, אנחנו לא יודעים איך ומתי יצא לאור צדקנו. הימים עברו עלינו בחוסר ידע ובבלבול. רק דבר אחד הרגיע שוב ושוב את הסערה והבהלה, הידיעה כי המלך המשפט, זה שעושה הכל ומנהל הכל, דואג להוביל את המהלכים באופן הטוב ביותר.

כשאני כותבת את הדברים הם נשמעים פשוטים למדי, אך בשטח הם לא היו פשוטים כלל וכלל. לקום לעוד בוקר של ספקות מענים, לראות את העניינים תקועים, להרגיש את הלחץ הפנימי שרוצה לקדם מהלכים,

לשלוט במתרחש ולהרגיע את המצב. להזכיר לעצמי שהכל טוב, שמלך אוהב צדקה ומשפט הוא אחראי על כל המתרחש וכל השתדלות מיותרת שלנו לא תועיל,

זאת עבודת חיים.

אין ספק ששנת תשע"ח הייתה שנה בה קפצתי כיתה, אולי שתיים. היום, במבט לאחור אני רואה לאיזה מורה זכיתי, איך הוא הדריך אותי בסבלנות, מפלס לי דרך בסבך החיים ומחזק את כולנו במידת האמונה. זאת הייתה שנה של לימוד תוך כדי בחינה. לא לחינם אומרים לנו חז"ל אין חכם כבעל ניסיון. בעל הניסיון תרתי משמע.

*

"יבוא יום ובורא עולם יגיד 'זהו' ובאותה שנה זה פשוט יקרה" אמר בעלי ולא רק האמין במה שהוא אומר, אלא חי את הדברים ממש. "ועד אז?" שאלתי בשקט.

"עד אז פשוט נתפלל", הוא ענה.

התפללנו, אוהו איך התפללנו. הידיעה שאיש לא יוכל לעזור לנו מלבד בורא עולם, יצרה ביני לבין התפילה קשר מיוחד, עמוק וחדש. אין לנו על מי להישען קיבל משמעות חדשה, אמתית. עשרות פעמים של תזכורות פנימיות בנושא אין לנו על מי להישען, יצרו הרפיה פנימית מתוקה. יש מי שמנהל את העולם בחן, בחסד ובהמון רחמים.

אנשים גדולים בדרך

1. הוא חקלאי המתגורר באחד המושבים בדרום הארץ. יהודי יקר העוסק לפרנסתו בגידול ירקות וזוכה לראות ברכה בעמלו. לפני כשנה התקשר י. למשרדי "מתנת חיים" וביקש לשמוע פרטים על הליך תרומת כליה. סיפקנו לו את כל המידע, שלחנו חומרים והנחנו לו להבשיל את העניין עם עצמו ועם בני משפחתו. חודשים ארוכים חלפו והוא חזר אלינו. חשב על הדברים, הבשיל אותם בתוכו, עיין בחומרים, דיבר עם רעייתו והגיע להחלטה, הוא רוצה לתרום כליה. מה התהליך? סיפרנו לו שהתהליך ארוך וכולל בדיקות וועדות. "נצטרך להזדרז, שמיטה מתקרבת", הוא אמר לנו. זה היה משפט מוזר אבל לא אמרנו מילה. לאט לאט עברנו את המשוכות השונות כאשר מדי פעם אנחנו שומעים את המשפט התמוה על שנת השמיטה המתקרבת. "מה עניין שמיטה לתרומה?" שאלתי אותו באחת הפעמים בהם הזכיר שוב את השמיטה.

"אני חקלאי שומר שמיטה", ציין את ששיערתי, "וכשהשדה שלי מושבתת אני רוצה לשתול". לרגע לא הבנתי, ברגע הבא חיך י. ואמר: "כשהשדה מושבתת, זה הזמן לכליה להיות מושבתת..."

רצה זכה. עם סיומו של תהליך זכה י. לתרום בשנה זו כליה לחולה שהמתין לה שנים ארוכות. השדה שלו במנוחה כעת אבל הכליה שלו מושבתת, עובדת במרץ, פועלת וקוצרת לו זכויות...

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה ז"ל. יהיו הדברים לזיכוי הרבים ולעילוי נשמתו של אברהם ישעיהו בן רב צבי